

«Sofie»

Jeg savner familien min, men på samme tid er det så mye jeg tviler på.



Mest av alt savner jeg lillesøstrene mine, jeg har vært som en mor for dem., Eier: iStockphoto.

Jeg var fem år gammel da vi måtte flykte på grunn av krigen. Far ville at familien skulle reise vekk og komme seg i sikkerhet. Han ble igjen i hjemlandet for å jobbe og tjene penger.

Den gravide mora mi, lillebroren min, storesøstera mi, onkelen min og jeg reiste sammen til et naboland. Der var vi i noen måneder, vi kjente ingen. Så dro vi til Europa, jeg husker ikke hvordan. Vi flytta veldig mange ganger.

Fakta: Bakgrunn for prosjektet om tvangsekteskap

De opprinnelige intervjuene av de sju kvinnene ble gjort av cand. polit. Rachel Eapen Paul med økonomisk støtte fra en privat stiftelse i Danmark. Intervjuene var lengre og mer

omfattende enn det som kommer fram her.

I likhet med i Norge, er den såkalte 24-års-regelen en del av lovverket i Danmark. Den ble vedtatt som et tiltak mot tvangsekteskap og familiegjensforening. Regelen sier at dansker bare kan ta med utenlandsk ektefelle til landet dersom begge er minst 24 år gamle.

Unni Rustad, tidligere ansatt ved Kilden kjønnsforskning.no, har redigert materialet. Historiene er gjort anonyme for å beskytte kvinnene.

Søstera mi døde

I en stor by døde søstera mi i ei trafikkulykke. Mor måtte dra på sykehuset og identifisere kroppen, og hun hadde det så dårlig. Hver gang mor og jeg kringla seinere, sa hun at det var min feil at søstera mi var død. Jeg var lik faren min, sa hun, og det var jeg som skulle dødd. Mor var 13 år da hun ble tvunget til å gifte seg med far.

Vi bodde lenge i leiligheten til en slektning. Den nye babyen ble født der. Hele tida sendte far oss penger, men etter ulykka ble alt forferdelig. Jeg husker telefonsamtalene mellom foreldrene mine.

Far kjefta på mor og sa det var hennes skyld at søstera mi var død, fordi hun ikke hadde passa på henne. Mor var ute av seg og sa at hun var utslitt. De slutta å snakke sammen, og vi fikk ikke mer penger fra far. Faren til far har aldri likt mora mi, og han pressa faren min til å slutte å sende oss penger.

“

Mor måtte ut og jobbe. Vi barna ble stengt inne i huset og fikk aldri lov til å gå ut.

Mor måtte ut og jobbe. Vi barna ble stengt inne i huset og fikk aldri lov til å gå ut. Etter ei stund fikk hun sparken fordi hun hadde stjålet noe mat.

Mor ble veldig dårlig og måtte legges inn på sykehus. Slektingen vår kjørte oss dit og satte oss igjen utenfor. Mor var veldig bekymra for oss. På grunn av en snill doktor fikk vi lov til å bli på rommet hennes et par netter.

Da far fikk høre hva som hadde skjedd, lånte han et pass og kom. Han ordna et sted hvor vi kunne bo, og var sammen med oss til mor kom ut av sykehuset. Så dro han tilbake til hjemlandet.

Far var omsorgsfull

Far var en omsorgsfull person. Han var den eneste som ble igjen for å ta vare på faren sin, alle brødrene hans bare dro. Far var hyggelig mot oss og tok godt vare på oss, mor også. Han fortalte meg en gang at han hadde elska mor fra dag én. Da far kom og besøkte oss, ble mor gravid igjen. Hun var veldig ulykkelig, og ville ut av ekteskapet med far.

Vi kom til et land hvor vi fikk oppholdstillatelse. Da var mor så sliten og utkjørt at hun begynte å bli gal. Far begynte å sende penger igjen, men mor brukte dem ikke til å betale husleie. Hun ville ikke bli i det landet, så hun sparte pengene i stedet.

En dag reiste vi og kom til en flyktningleir i et naboland. Der gikk jeg på kristen skole, og lærte språket flytende. Den eldste broren min gikk også i kirka og var med på kristne skikker. Vi må ha vært der i mange år.

Mens vi var der, kom noen kvinner og sa de ville adoptere meg og søsknene mine. De ville gi mor alt hun ba om, hvis hun bare undertegna papirene. Mor ville ikke skrive under. Hun kontakta en slektning og sa hun ikke holdt ut lenger. Han kom sammen med en som hadde bil, og de tok oss til Danmark om natta. Den andre mannen fikk penger for å ta oss med hit.

Vi bodde hos mannen som henta oss i mange dager. Så kom vi til en leir. Mor fortalte oss at vi ikke skulle le eller snakke. Vi måtte ta på oss dårlige klær og late som om vi nettopp hadde kommet fra hjemlandet. Politiet kom for å intervju oss, og vi sa ingenting. De trodde vi barna var døvstumme. Derfor ble vi sendt til legen som fant ut at vi var helt i orden.

Mor kom på sykehus

Vi var ikke der lenge før vi ble sendt til en annen leir. En dag kom mor på sykehus, og jeg husker at vi var alene i flere dager. Da hun ble frisk, ble vi flytta til en ny leir. Så fikk vi oppholdstillatelse og leilighet i et område hvor det bor mange utlendinger. Alt gikk veldig bra mens vi bodde her.

Så møtte mor en mann, og vi flytta til en annen by. Der bodde vi på et lite rom. Mannen bodde ikke sammen med oss, men han kom og gikk. Mor fikk en jobb, og hadde en god venn i byen som hjalp henne. Vi var der i over ett år uten at myndighetene visste at vi var der. Ingen sjekka at vi gikk på skolen.

“

Mest av alt savner jeg lillesøstrene mine, jeg har vært som en mor for dem.

Så flytta vi til en større by. Der begynte vi på skole, men da vi bare hadde gått to dager, flytta vi igjen. På det nye stedet gikk jeg ikke på skolen. Så flytta vi til et annet område. Der gikk vi på skolen i fem dager før vi dro videre.

Mor ble gravid med den nye mannen. Først flytta vi inn i en liten leilighet, og så til en større. Der bodde vi i fire år. For første gang gikk jeg lenge på skolen. Mor ble gravid enda en gang.

På krisesenter

For to år sida ba hun meg gifte meg med en slektning som er førti år gammel. Da hadde jeg fått nok. Jeg dro til ei venninne, og derifra ringte jeg til en krisetelefon.

Først foreslo de at jeg burde dra hjem, men da sa jeg at jeg heller ville begå selvmord. Jeg venta en time mens de undersøkte hva som kunne gjøres. Imens bestemte jeg meg for at jeg var nødt til å finne min egen vei, jeg ville ikke tilbake til familien. Der vi bodde var det ingen som hjalp meg, ingen spurte om vi trengte hjelp.

Jeg prøvde å begynne på voksenundervisning, men jeg klarte ikke opptaksprøven, for jeg hadde ikke vært så mye på skolen.

Jeg fikk plass på et krisesenter. Her får jeg oppmuntring. Jeg trengte å snakke med noen som kunne støtte meg på det jeg hadde bestemt meg for.

Nå har jeg begynt på videregående, og jeg kommer til å klare eksamen. Det var rart å være borte fra familien. Jeg synes jeg hadde vært uten dem lenge, og så hadde det bare gått ei uke.

Jeg savner familien min, men på samme tid er det så mye jeg tviler på. Mest av alt savner jeg lillesøstrene mine, jeg har vært som en mor for dem. Neste helg kommer de og besøker meg her. Jeg er sint på mor, men det er dobbelt. Av og til er jeg sint, av og til er jeg ikke det.

Jeg skulle gjerne hatt en forståelsesfull familie, en familie som tar vare på barna sine, ikke bare føder dem og overlater dem til seg selv. Jeg ville gjerne hatt en familie som snakker med meg, som bryr seg med det jeg gjør, også når jeg gjør feil. Jeg trenger noen å snakke med. Mest av alt lengter jeg etter oppmerksomhet og kjærlighet.

Se også

- [«Alia»](#)
- [«Naila»](#)
- [«Nesreen»](#)

Meldinger ved utskriftstidspunkt 23. oktober 2026, kl. 00.49 CEST

Det ble ikke vist noen globale meldinger eller andre viktige meldinger da dette dokumentet ble skrevet ut.